

roeren. Men moet daarbij echter niet als uitgangspunt nemen den toestand van personen, ten wier behoefte deze bespreking overbodig zou zijn.

Enschede, 30 Maart 1912.

Dr. H. C. FOLMER.

EEN GEVAL VAN TRAUMATISCH LONGSARCOOM.

Geachte collega schols! De door u bedoelde contrôleerend geneeskundige heeft niet den raad gegeven dit longsarcoom als gevolg van het bedrijfsongeval te weigeren. Hij heeft slechts een nader onderzoek naar dat ongeval aangeraden. Wat toch was het geval? Volgens het getuigenverhoor door den agent der Rijksverzekeringsbank zou uw patiënt niet, gelijk aangegeven was, den 4den maar den 24sten November gevallen zijn. N'en déplaise FÖRSTER, was dat toch wel wat al te kras. Dit was dan ook de reden, dat het geval niet werd aangenomen. Op het punt van traumatische sarkomen bestaat overigens een reeks van beslissingen van het bestuur der Rijksverzekeringsbank, bij welke alle het verband met het ongeval is aangenomen en zonder eenigen beroepsstrijd uitkeering volgde.

Wellicht vindt gij het overbodig, dat ik dit hier vertel; ik schrijf het dan ook niet om den bedoelden geneeskundigen ambtenaar te verdedigen, dat zou mij allerminst passen, doch wel, omdat gij mij de ongezochte gelegenheid biedt om er nog eens op te wijzen, dat bij de oplossing van de vraag, of het letsel gevolg is van het ongeval, de diagnose van dat laatste even vast moet staan als die van het letsel, anders werken wij met een grooten onbekende. Hoe simpel dat alles lijkt, door menig deskundige op ongevalgeneeskundig gebied wordt dat niet voldoende ingezien. „Nu ja, dat ongeval is immers op dien datum geweest, dat blijkt onvoldoende uit de anamnese”. Alleen dagelijksche aanraking met de verzekeringspraktijk schijnt ons skeptisch te maken op dit punt. Een mijner eerste ontgoochelingen was een leerling-ijzerwerker met ulcus molle en bubo, van wien een aangifte-formulier meldde, dat hij door een hoekijzer in zijn lies was getroffen. Toen de contrôleerend geneeskundige hem in de badstee onderzocht had en hem anders leerde, smeekte hij het niet aan moeder, die aan de tafel zat, te vertellen. Hij had pijn in de lies onder het werk gekregen en dacht nu „dat hij zich wel gestooten zou hebben”. Hij was geen bedrieger, hij reconstrueerde zich zijn ongeval, zocals zoo velen doen, en geloofde er aan. Het is nu juist het groote voordeel der Ongevallenwet — men spotte maar over de paperasserij — dat de ongevallen zooveel mogelijk worden onderzocht. Bij de beoordeeling van beslissingen van het bestuur der Rijksverzekeringsbank wordt niet altijd door de geneeskundigen rekening er mede gehouden, dat weigering van uitkeering even goed gevolg kan zijn van de onwaarschijnlijkheid van het ongeval als van uitsluitend geneeskundige overwegingen. Het is het nut van de beroepsuitspraak, dat deze in gevallen als dit door nader onderzoek en getuigenverhoor vooral daarover andere gegevens kan verkrijgen, en daardoor oms, gelijk hier, tot een tegenovergestelde gevolgtrekking komt.

Collegialiter

Rotterdam, 8 April 1912.

C. H. VAN HERWERDEN.